

Η ΜΥΡΤΩ

ΤΩ: ΦΙΛΩ: ΦΑΩΝΙ

ΕΝΑΞ ΓΕΡΟΣ

Τρυφερή μου βοσκοπούλα,
Με τὸ γέλιο το γλυκὸ,
Τί γυρεύεις μοναχοῦλα
Ἐδῶ μέσα ἔς τὸν ἀγρὸ;

ΜΙΑ ΚΟΡΗ

Ἄνθια, ἄνθια, γέροντά μου,
Κρίνους, ρόδα δροσερά,
Νὰ στολίσω τὰ μαλλιά μου,
Τὰ μαλλιά μου τὰ χρυσά.

Κάτου ἐκεῖ ἔστην πρασινάδα.
Θεὸ νὰ κάμουμε χορδὸ,
Καὶ ἴστα κάλλη, ἔς τὴ λαμπράδα.
Θέλω πρώτη νᾶμαι ἴγῶ.

Θέλω ἡ Μύρτω ἡ παινεμένη
Ἐν τῇ θωριά μου νὰ στυσθῇ,
Νὰ τὴν βλέπω νικημένη
Με τὸ πρόσωπο ἔς τὴ γῆ.

Κύτταξέ με πῶς μοῦ πιάνει
Τὸ τριαντάφυλλο, ἡ μοσχιά!
Τάχα ἐκ εἶν ἡς τὸ στεφάνι
Θᾶχῃ τόσῃ ὠμορφιά;

ΓΕΡΟΣ

Ἄχ, ὦτιμέ! καὶ δὲ γνωρίζεις;
Ποῖ εἶν' τὸ χῶμα ποῦ πατεῖς;

ΚΟΡΗ

Γέροντά μου, μὲ φοβίζεις...
Ἐοῦ κλαῖς, καθὼς μιλᾷς!

ΓΕΡΟΣ

Μεσ' τῇ γῆ τὴν ἀνθισμένη,
Μέσα ἐδῶ ἔς τὴν εὐωδιά,
Εἶνε, κόρη μου, θαμμένη
Τοῦ χωριοῦ μας ἡ θεά.

Καὶ τὰ ἄνθια, ποῦ γυρεύεις,
Γιὰ νὰ λάμψῃς ἔς τὸ χορδὸ,
Ἄφ' τὸ μνημα τὰ μαζεύεις
Ἡοῦ σκεπάζει τὴ Μυρτῶ! . .

(Κατὰ τὸ γαλλ.)

ΥΑΚΙΝΘΟΣ. [iw. Μάρτων]

ΩΔΗ ΝΕΚΡΙΚΗ

ΕΠΙ ΤΩ:

ΘΑΝΑΤΩ ΤΗΣ ΕΙΚΟΣΑΕΤΟΥΣ ΝΕΑΝΙΔΟΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Κ ΜΕΡΚΑΤΗ

Βεβρε, βεβρε, περίλυπος τὸ ἄσκοπὸν μου βῆμα
Πλανῶ εἰς κοιμητήριον, εἰς περιμένον μνημα.
Κλίνω τὸ γόνυ πρὸ αὐτοῦ, ἀσπάζομαι τὸ χῶμα
Κ' ἐν ἀναβλύσει δάκρυον εἰς τ' ἀπαιγνὸς μου ἔμμα.

Στόνος βαθὺς, ἰδουήρης τὴν ἀκοήν μου πλήσσει
Καὶ τὴν αἰμάσσουσαν, πτωχὴν ψυχῆν μου καταβύσσει.
Τὸ βέον δάκρυ μου εὐθὺς, εὐθὺς μὲ καταπνίγει...
ὦ! διατί ἡ συμφορὰ τῶν ἄλλων γὰρ μὲ οἶγῃ;
Στρέφω τὸ βλέμμα, τίποτε δὲν βλέπω νὰ κινήται,
Πλὴν τάφους μόνον καθορῶ μ' ἐν ἐνθάδε κεῖται.
Ἢ γυῖς προῦχῶρει ἤρεμος καὶ ποῦ ἐκεῖ ὁ γράλλης
Θρηνηδὲς ἄσμα ἔψαλλεν, ἐτόνιζεν αἰμύλλος...
Τὴν κεφαλὴν μου ἐκλίνα κ' εἰς δάκρυ ἀνελύθην
Καὶ πῶς, ἢ ἀνεύρω ἤθελον, ἐκεῖσε ὠδηγήθην.

Πῶς ὠδηγήθης!... λησμονεῖς λοιπὸν πῶς ὠδηγήθης;
Ὅτι νὰ κλαύτης ἤλιον δύοντα προσεκλήθης;
Ὁ στεναγμὸς, ὃν ἤκουσες, ἐκεῖνος κ' ἐφροδήθης,
Ὅτε ἐπὶ τοῦ φίλου σου τὸν τάφον προσυχήθης.
Ἢν τῆς Ζακύνθου στεναγμὸς, τῆς νήσου δλης στόνος
ἀπὸ τὴν ἄπερκειν εἰς ἤλιος καὶ μόνος.
Καὶ ὅτε μαῦρα, διαρκῆ σύννεφα τοῦ χειμῶνος
Ἀπέκρυπτον τὸν ἥλιον, εἰς ἄλλος ζωογόνος
Ἐχυνε φῶς διάπυρον, παρθενικόν, ἡ Ν. ἔ τ τ η...
Πόσον κακῶς τ' ὠνθρώπινα ἡ μοῖρα διαθέτει!...

Καὶ τώρα; τῶρ ἀπέμεινεν εἰς ἤλιος καὶ μόνος,
Χωρὶς, χωρὶς διάδοχα τῆς καλλονῆς ὁ θρόνος!

Νὰ εἰδύαμην ἰσά γε κ' ἰγῶ νὰ ἐνοήσω
Τῆς φώσεως τ' ἀπόκρυφα; ἡ τ' ὄμμα μου νὰ κλείσω
Ἀπέναντι τοῦ σκοτεινοῦ αἰνίγματος τοῦ θίου;
Ἄς εἰδύαμην... ἀλλὰ φεῦ! τοιοῦτου μυστηρίου
Εἶνε ἡ γνώσις δύσκολος... καὶ δὲν καταλαμβάνεις,
Θνητὲ, τίνας δυνάμεις νευρὸσπαστον τυγάνεις.
Τίνας δυνάμεις; ... Ἄ! καὶ ἀσπλαγγνοῦ, χαίρειάκου
Ἀφοῦ τὴν Ν. ἔ τ τ η ν ἔριψεν ἐν τὸς βαθύς λάκκου...
ΦάΩΝ.